

РЕШЕНИЕ

№ 4169

гр. София, 24.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора В.Димитрова, като разгледа дело номер **2664** по описа за **2013** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „В.“, кв. С., [улица], срещу решение от 02.01.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-и състав, по НАХД № 16735/2012г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-2305494 от 27.06.2012г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лева за извършено нарушение на чл. 153, ал. 1 от КТ.

Касаторът оспорва в цялост решението. Излага доводи за нарушение на разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН и на чл. 153, ал. 1 от КТ, както и че немотивирано Районният съд не е кредитирал представените доказателства – Заповед № 12/28.12.2011г. на управителя на дружеството и графиците за явяване на работа при условията на сумарно отчитане на работното време. Претендира отмяна на решението и на НП, алтернативно – прилагане на разпоредбата на чл. 415в от КТ.

Ответникът, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк.Н. оспорва жалбата и моли да бъде оставено в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок видно от забележка на адв. Ч. от дата 08.02.2013г., поставена на страница 8 решението, поради което е процесуално допустима; разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от Районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Последният е постановил обжалваното решение след обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено. От правна страна Районният съд е приел, че жалбата е неоснователна, и е изложил подробни съображения в подкрепа на този извод, които настоящият състав споделя изцяло.

Настоящият съдебен състав напълно приема, че описаните от Районния съд факти действително са се осъществили и съответстват на събрания и проверен в хода на производството доказателствен материал.

По въпроса за прилагането на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН – съдът намира, че същата не нарушена, доколкото вменява задължение на административнонаказващият орган да провери съставения АУАН с оглед на неговата законосъобразност и обосноваост и прецени възраженията и събраните доказателства. Подробното мотивиране защо приема или не дадени възражения не е вменено като задължение на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, с което не се ограничава правото на защита на наказаното лице – следователно, не е налице съществено процесуално нарушение в процедурата по разглеждане на административнонаказателната преписка. В тази посока следва да се има предвид, че дружеството разполага с правна възможност да оспори издаденото НП пред Районен съд и постановеното, неблагоприятно решение, пред компетентния административен съд, като изложи подробно съждения относно установяване на нарушението с всички елементи на обективната и субективната му страна.

По въпроса за кредитирането на представените доказателства – Заповед № 12/28.12.2011г. на управителя на дружеството и графиците за явяване на работа при условията на сумарно отчитане на работното време, съдът счита, че същите е следвало да бъдат приложени още в хода на проверката, чиито резултати са обективирани в Протокол от 29.05.2012г. и 31.05.2012г. Ако цитираните документи са били действително налични към дата на установяване на нарушението, то за същото не е щяло да се ангажира административнонаказателна отговорност. Видно от протокола при извършване на проверката са представени единствено Правилникът за вътрешния

трудова ред и отчетната форма за явяване и неявяване на работа за месец февруари-март 2012г., от които се установява, че не е осигурена седмичната почивка на лицето М. Х. М. в размер два последователни дни в периода 25.02.2012г. до 04.03.2012г. За предотвратяване и отстраняване на констатираните нарушения е отправено предписание от служителите на Д. – Софийска област, на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ със срок 01.06.2012г., тъй като същите безпротиворечиво установяват извършеното от работодателя [фирма] деяние в нарушение на трудовото законодателство.

Безспорно се установява, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от КТ, съгласно която „при петдневна работна седмица работникът или служителят има право на седмична почивка в размер на два последователни дни, от които единият е по начало в неделя, като тези случаи на работника или служителя се осигурява най-малко 48 часа непрекъсната седмична почивка”. Предвид гореизложеното, приложение следва да намери чл. 9 от Правилника за вътрешния ред, който указва, че работното време е с продължителност до 8 работни часа дневно и до 40 работни часа седмично. Нарушение на разпоредбата е обективирано в приложените отчетни форми за явяване и неявяване на работа за месеците февруари – март 2012г. Не се откриват доказателства за утвърждаване на сумирано отчитане на работното време към момента на извършване на проверката. Компетентните органи на Д. – Софийска област, констатира фактите такива, каквито действително са се осъществили и въз основа на приложените при проверката доказателства. За установяване на административното нарушение са ирелевантни последващи действия на наказаното лице, както и предоставянето на документи от негова страна, опровергаващи фактическата обстановка, и впоследствие правните изводи на административнонаказващия орган, които са основание за налагане на наказание.

Становищата на касаторите по въпроса налице ли е „маловажност” на деянието или не следва да бъде отхвърлени като неоснователни. Разпоредбата на чл. 28, б. „а” от ЗАНН, обща по своя характер, урежда хипотезата на "освобождаване от административнонаказателна отговорност" при маловажни случаи на нарушения, предоставяйки на наказващия орган възможността да не наложи наказание, респ. „имуществена санкция” (по арг. от чл. 83, ал. 2 от ЗАНН), като предупреди нарушителя, че при повторно извършване на нарушение то ще бъде наложено, не следва да бъде приложена. Нормата на чл. 415в от КТ /редакцията му от ДВ - бр.7 от 24.01.2012г./ е специална, като дерогирайки приложението на чл. 28, б. „а” от ЗАНН, регламентира изрично въпроса за отговорността за маловажно нарушение в трудовото законодателство. Чл. 415в от КТ не предвижда освобождаване от административнонаказателна отговорност, а налагането на административно наказание в многократно по-нисък размер. Налагането на имуществена санкция в размер от 100 до 300 лева е допустимо само при кумулативното наличие на две предпоставки, а именно: нарушението да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от същото да не са произтекли вредни за работниците последици. При непредоставяне на законоустановената почивка от най-малко 48 часа е налице нарушение на чл. 153, ал. 1 от КТ, тъй като са накърнени правата на работника относно възстановяване на работните сили чрез осигуряване на почивки както през работния ден, така и междудневни, седмични почивки и в празнични дни. Работничката М. Х. М. не само не е ползвала регламентираната почивка, което представлява вредна последица, а самото нарушение

не може да бъде отстранено веднага след установяването му, тъй като то по своя характер е формално и се осъществява с осъществяване на самото изпълнително деяние. Настоящата съдебна инстанция установи, че двете предпоставки за прилагане чл. 415в от КТ не са налице, а фактическият състав на нормата не е възникнал в правния мир, поради което искането за маловажност на извършеното нарушение следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Видно от гореизложеното и предвид липсата на касационните основания на чл. 348 от НПК, настоящият съдебен състав намира, че НП не е постановено при противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения, а имуществената санкция в размер от 1500 лева е основателно наложена, поради което и постановеното решение следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XI-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.01.2013г. по НАХД № 16735/2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-и състав, потвърждаващо наказателно постановление № 23-2305494 от 27.06.2012г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, с което на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда на Б. – 2008” Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „В.”, кв. С., [улица] наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лева за извършено нарушение на чл. 153, ал. 1 от КТ.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.